

Les Gavarres, com fa dotze anys

Mil persones —xifra simbòlica i representativa— signaven, a primers de desembre de 1975, un històric *Manifest de les Gavarres*:

“Els firmants d'aquest document, profundament identificats amb el que han representat per als nostres pobles les Gavarres, volem manifestar públicament la indignació i la tristesa que sentim davant la progressió d'un procés degradant que està posant en perill la seva condició d'espai natural obert a tots”.

El mes de maig de 1976, un nou escrit que demanava la declaració de les Gavarres com a Parc Natural va ser presentat a la Diputació, a Icona, al govern civil i a la comissió provincial d'Urbanisme. Era signat, ara, per 50 entitats i per 5.025 persones (Ja havien dit els promotors de la campanya que les mil primeres firmes només eren la punta d'un iceberg).

El gener d'aquell mateix any, a *Presència*, Lluís Pallí havia dit que el massís de les Gavarres es trobava en perill “pel paroxisme de les màximes utilitzacions que cobreix actualment la nostre societat”. Joan Cals, més explícit, parlava del capitalisme salvatge, protagonista de l'ocupació del territori muntanyós. L'escrit dels mil signants denunciava la consolidació d'urbanitzacions il·legals en les quals predominava “la localització segons l'afany especulatiu més descarat i el menyspreu absolut envers el medi natural”.

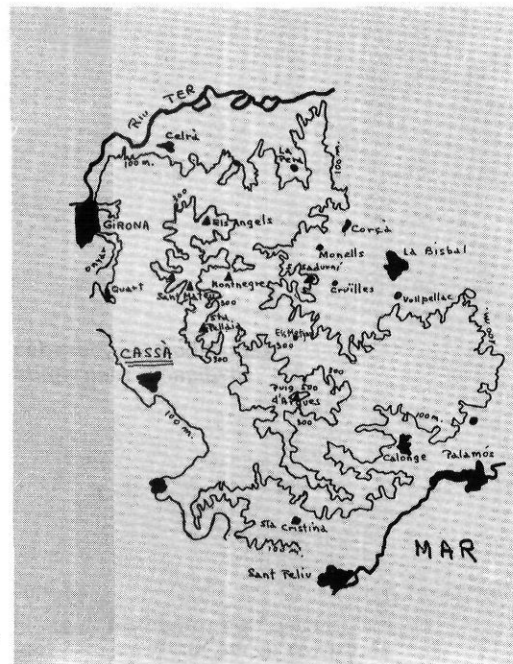
Ara, al cap de dotze anys, amb uns marcs legals i polítics diferents, la febre per les Gavarres torna a començar. S'han creat un grup de treball i un grup de defensa, i una vintena d'ajuntaments demanen oficialment, per acord unànim de llurs Plens, que el massís sigui declarat Parc Natural segons la normativa catalana vigent sobre Espais Naturals Protegits. Els objectius d'aquesta nova mobilització tornen a ser els de sempre: recuperar camins de muntanya, reconvertir masies, evitar el desgavell de les urbanitzacions, assegurar el respecte integral d'alguns paratges i prevenir els possibles incendis. Tot, abans que les Gavarres, per obra de l'atzar o de la destrucció sistemàtica, s'assemblin altra vegada a aquell patètic desert que va descriure, ara fa seixanta anys, el mestre Joaquim Ruyra:

“Des d'on s'inicià l'incendi fins on anà a morir la seva llengua final, hi ha hores i més hores de camí, durant les quals el vianant, vall rera vall, serra rera serra, no descobreix més que una terra encandrada, unes cases cremades, un cel sense ocells i un aire sense remors. Tot és apagat: de foc i apagat també d'alegria i de vida”.

Unes imatges que tornen

Reclams publicitaris, pòsters decoratius, rètols lluminosos, cartells multicolors... Aquesta sobreabundància obsessiva de missatges plàstics ens ha portat a creure que la nostra és la civilització de la imatge. Però no és veritat. La imatge no és d'aquesta civilització, sinó de totes. Encara més: la imatge és inseparable de la civilització, des de les figures de les coves prehistòriques fins a les que brollen incansablement de la petita pantalla.

La imatge ens dona, d'entrada, una *informació*: el noranta per cent del que sabem sobre el món ho rebem a través de la vista. Però és, a més, una eina de *comunicació*: no solament expressa, sinó que vol compartir. Tracta de connectar amb els que la mireu; prova de sorprendre'ns, de seduir-nos

Les Gavarres: un parc natural amenaçat entre Girona i el mar.